

Marianne Gaardens prædiken 3. søndag i advent

Taler

Marianne Gaarden
Biskop over Lolland-Falsters Stift

Dato

15. december 2024

Sted

Maribo Domkirke

Omstændigheder

Prædikentekst

Esajas' Bog kapitel 35, vers 1-10
Matthæusevangeliet kapitel 11, vers 2-10

1 Engang kom en kvinde ind på en cafe, købte en kop kaffe, satte sig ved et bord og kiggede sig forventningsfuld omkring. Efter et stykke tid kom også en mand ind i cafeen, købte også en kop kaffe og så sig søgende omkring. Han fik øje på kvinden, gik hen og spurgte, om hun var den, han søgte.

5

De gav hinanden hånden, han satte sig og gik i gang med at fortælle om sig selv og alle sine meritter. Hvad han arbejdede med, hvor i verden han havde rejst, hvilke spændende og berømte mennesker, han kendte, og hvor mange penge, han havde tjent på bolighandel, alt imens kvinden blot nippede til sin kaffe og nikkede. Diskret kiggede hun på sit ur midt i hans talestrøm. På et tidspunkt lænede en mand ved nabobordet sig over imod de to og sagde højt: ”Hvis du vil have held med det der, så skulle du sparre på dine ord og i stedet prøve at lytte til hende!”

15 Folk, der sad i cafeen og havde overværet seancen, trak på smilebåndet og et par stykker fnisede højlydt. Det var ikke forbigået deres opmærksomhed, at de var vidne til den første date. Manden blev rød i hovedet og skyndte sig ud. Manden ved nabobordet skubbede en seddel over til kvinden, hvorpå der stod et telefonnummer og ordene: ”Ring, hvis du har lyst til at fortælle mig, hvem du er.”

25 Nogle år senere hørte jeg om sedlen, da de begge to sad på mit kontor til en vielsessamtale. ”Nogle gange kommer kærligheden jo fra en uventet kant” sagde kvinden. Det er en erfaring, mange andre også har gjort sig. Kærligheden, hjælpen og frelsen kommer fra en uventet kant, og ofte når man mindst af alt venter det.

- Men vi gør os mange forestillinger om, hvordan den eller det, vi venter på, skal
30 være – med det resultat, at vi nemt bliver blinde af vores egne forventninger.
Hvad enten det drejer sig om den eneste ene, eller hvem eller hvad, der kan
komme os til hjælp, når det brænder på, eller hvorfra frelsen skal komme, eller
hvordan frelseren skal være. At vi er forventningsblinde, er der intet nyt i.
- 35 Biblen er fuld af beretninger om mennesker, der er blinde pga. deres begrænsede
forestillingsevne. Profeterne i Det Gamle Testamente havde forudsagt, at der
ville komme en frelser af kong Davids slægt, som vi hørte i dag: ”Nu kommer
jeres Gud med hævn, Guds gengæld, han kommer og frelser jer.”
- 40 Så jøderne havde igennem århundrede gjort sig mange forestillinger om,
hvordan frelseren – Messias, skulle være. Messias kommer af det hebraiske ord,
der betyder den salvede. På græsk er det Kristus. Konger blev salvet ved at få olie
i panden eller over hovedet, som et indvielsesritual, forud for deres opgave.
- 45 Så det er fuldt forståeligt, at forestillingen om den salvede, var en stærk politisk
skikkelse, der kunne befri området fra den romerske besættelsesmagt. En frelser
af kong Davids slægt, der kunne forløse det hårdt prøvede jødiske folk – så man
kunne få hævn og gengældelse!
- 50 Johannes med tilnavnet døberen, kendte også til samtidens forestillinger om den
ventede Messias, og han vidste også, at han havde fået en opgave af Gud forud
for frelserens komme. Han skulle som en engel bane vejen for ham.
- Han gik rundt i ørkenen som en anden vildmand og råbte, at mennesker skulle
55 holde op med at være så selvcentrerede, og i stedet skulle de vende sig mod Gud.
Dem, der omvendte sig og angrede, døbte han i Jordanfloden som en
ritualrenselseshandling af deres synder – deraf fik han tilnavnet Døberen.
- Det var også Johannes, der havde døbt Jesus, velvidende, at han her stod overfor
60 et menneske hvis sandal, han end ikke var værdig til at binde remmen på, men
nu sad han altså i fængsel. For man bliver ikke populær på at påpege folks
selvoptagethed og grådighed, og slet ikke, når det gælder magthaverne.
- Johannes havde kritiseret kong Herodes for hans manglende moral, og var
65 derfor blevet fængslet – og vidste endnu ikke noget om, at Salome, snart ville

danse hovedet af ham.

70 Imens Johannes sad i fængslets mørke, kom han i tvivl, om Jesus vitterlig var den sande frelser, som han havde banet vejen for. Det er ikke så svært at forstå.

75 Alene i den mørke celle kan der løbe mange tanker igennem hovedet, for hvis Jesus virkelig var frelseren, hvorfor hjalp han ham så ikke nu? Havde han peget på den forkerte? Så han sendte nogle af sine disciple til Jesus, ikke for at spørge om hjælp, men for at stille ham spørgsmålet: ”Er du den, der kommer, eller skal vi vente en anden?”

80 Jesus svarede ikke direkte på, hvem han er, men pegede på, hvad der skete omkring ham: ”Blinde ser, og lamme går, spedalske bliver rene, og døve hører, og døde står op, og evangeliet forkyndes for fattige.” Så kunne Johannes, der udmærket kendte profeten Esajas’ forudsigelser om, hvad der ville ske, når frelseren kom, selv regne ud, at Jesus var den ventede Messias skikkelse.

85 Men han levede på ingen måde op til forventningerne. Han kom ikke, som man havde forestillet sig. Ikke som en magtfuld og indflydelsesrig kongeskikkelse, der med sværd og våben ville befri sit folk. Men som et sårbart spædbarn, født i en stald af en ukendt kvinde forlovet med en helt almindelige tømmer, der boede i en ubetydelig lille by i udkanten af Palæstina.

90 Han talte aldrig om hævn og gengældelse – men tværtimod om tilgivelse og forsoning, selv da han hang på korset bad han om tilgivelse for sine fjender.

95 Han kom ikke på de bonede gulve og socialiserede aldrig med magteliten, men opsøgte derimod dem, som ingen andre ville være sammen med, de socialt udstødte, de isolerede og de fremmede.

100 Han kom ikke til mennesker i fornemme klæder på kongeslotte, men til sårbare mennesker, hvis udtørrede liv var som en ørkenvandring. Og med hans komme blomstrede deres liv som en rosegård. De jublede og glædede sig, for de var ikke blinde af deres egne forestillinger og forventninger – de tog blot imod.

Jesus vendte op og ned på vores begrebsverden. Det er noget af det mest underfulde i kristendommen, og helt imod, hvad al menneskelig logik og fornuft fortæller os: - At det stærkeste her i livet, kærligheden, hjælpen og

frelsen, kommer til os i det svageste og mest udsatte og sårbare.

- At vi ikke får øje på den, der kan frelse os, når vi retter blikket imod den politiske magtelite og spejder efter den stærke og handlekraftige leder.

110

- At vi personligt ikke skal præstere, levere eller producere for at opnå det, vi dybest set længtes efter – accept, anerkendelse og kærlighed, men blot skal åbne os og tage imod, som vi favner et lille spædbarn.

115 Men helt ærligt er det ikke for tandløst og lidt for meget *feel good* religion bare sådan at skulle tage imod? Sådan vil nogen sikkert indvende? Nej tværtimod! For hvor mange af os kan sige os helt fri af vores forventninger? Det kræver stor overvindelse og selvindsigt at erkende sin egen uformåenhed og dermed behov for hjælp.

120

Så længe vi tror, vi styrer verdens gang, har vi ikke loddet dybden af vores egen magtesløshed, og har dermed heller ikke erkendt vores behov for en frelser.

125 Og dermed lukker vi af for den store glæde, Jesus kommer med, og vi kommer så nemt til at kigge i den forkerte retning efter det, vi tror, vi har brug for – materielle goder, ting og sager, man kan lægge under et juletræ.

130 Men frelsen kommer næsten altid fra en uventet kant og på en hel anden måde, end vi mennesker kan forestille os. Det kan være et menneske, der er som en engel, baner vejen for andre – helt uden basuner og englevinger.

Gud sendte Johannes som en engel, der banede vejen for Jesus, og i fængslet fandt han ro med disciplenes svar. Hans liv var ikke levet forgæves.

135 Gud sender også mennesker, der som engle kan bane vejen for os – helt uden vi selv har set det eller måske bedt om det.

140 Vores opgave er at slippe alle vores forventninger og forestillinger om, hvordan livet, hjælpen – og i denne tid også julen – skal være og så blot tage imod. Ofte kommer kærligheden, hjælpen og frelsen netop fra en uventet kant, som kvinden på cafeen erfarede det.

Glædelig advent.

145

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden,
Som det var i begyndelsen, således også nu og altid
og i al evighed.

150 Amen

155 **Kilde**
lfstift.dk

Kildetype
Digitalt manuskript

160 **Tags**
3. søndag i advent, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/marianne-gaardens-praediken-3-sondag-i-advent>

165

170

175

180